

Arrest

nr. 183 118 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 mei 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Aangezien verzoekers vingerafdrukken op 2 juni 2015 te Zweden werden genomen in het kader van een asielaanvraag werden de Zweedse asielinstanties op 21 juni 2016 gevraagd om verzoeker terug te nemen op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.3. De Zweedse autoriteiten stemden op 28 juni 2016 in met het terugnameverzoek.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 26 juli 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 14 december 2016 (RvV, 14 december 2016, nr. X).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...) A.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Somalië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig

vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft op 17.05.2016 asiel aangevraagd in België. Betrokkene verklaarde bij de registratie van zijn aankomst minderjarig te zijn met geboortedatum 31.05.1999. Uit het leeftijdsonderzoek van 06.06.2016 blijkt dat betrokkene een minimumleeftijd heeft van 24,4 jaar. De vingerafdrukken van betrokkene werden eveneens in Zweden genomen in het kader van een asielaanvraag. De Zweedse autoriteiten hebben op 28.06.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art.

18§1b (nog geen definitieve beslissing inzake de asielaanvraag) van de Dublin-III-Verordening.

Betrokkene werd een beslissing bijlage 26quater met BGV (10 dagen) betekend op 26.07.2016. Dit bevel is ondertussen verlopen. Een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de RVV op 14.12.2016 verworpen.

Betrokkene werd toegewezen aan een Open Terugkeer Plaats in Jodoigne maar heeft zich daar niet aangeboden en zich dus doelbewust onttrokken aan zijn terugkeerprocedure naar de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Zweden.

Betrokkene werd op 01.12.2016 bij de Zweedse autoriteiten gemeld als met onbekende bestemming vertrokken. De transferperiode van het akkoord met Zweden is daardoor op basis van de bepalingen in art. 29§2 van de Dublin-III-Verordening verlengd van zes naar achttien maanden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2016.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig

vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Zweden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...) S.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127BIS Steenokkerzeel, de betrokkene, A.(...) A.(...) A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aangezien de heer A.(...) A.(...) zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikelen 74/8 en 47/9 (sic) van de vreemdelingenwet bevind (sic) staat het uiterst dringende karakter van huidige vordering vast”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 februari 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn tansfer naar Zweden, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de

aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster stelt in hieromtrent in haar enig middel het volgende:

“Dat mijn cliënt niet gehoord werd voordat tegenpartij de bestreden beslissing genomen heeft; Dat tegenpartij zich niet kan schuilen achter het feit dat verzoeker een maal gehoord werd 29,6.2016 in het kader van zijn asielaanvraag nu tegenpartij op basis van dit interview een eerdere beslissing nam; Dat mijn cliënt het recht had om gehoord te worden. Als hij hiervoor de kans had gekregen, dan had hij de verschillende medische attesten kunnen voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft zodat tegenpartij garanties had moeten vragen aan de Zweedse instanties;”

3.3.2.2. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.3.2.3. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22

november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *voordat dit besluit wordt genomen*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

3.3.2.4. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) maakt een terugkeerbesluit uit in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.3.2.5. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker inderdaad eerder, met name op 29 juni 2016, ter gelegenheid van zijn zogenaamde 'Dublin-interview' werd gehoord door de gemachtigde van de staatssecretaris. Verzoeker stelde toen dat zijn gezondheidstoestand "goed" was (Dublin-interview, 29 juni 2016, vraag 32). De raadvrouw van verzoekster deelde middels een tussenkomen op 18 juli 2016 mee dat verzoeker omwille van traumatische ervaringen een psychotherapeutische begeleiding volgde. Bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) werd hiermee wel degelijk rekening gehouden, maar deze beslissing maakt niet het voorwerp uit van onderhavig geschil.

3.3.2.6. Blijkens het administratief dossier herinnerde de raadvrouw van verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris in een schrijven van 18 januari 2017 aan het feit dat betrokkene "op een psychologisch vlak instabiel" is, "door een Psycholoog en een Psychiater gevolgd" wordt en "medicatie (moet) nemen". Op het ogenblik dat verzoeker zich op 15 februari 2017 aanbood bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de thans bestreden beslissing genomen, zonder dat verzoeker (bijkomend) werd gehoord. Verzoeker lijkt te kunnen worden gevolgd waar hij in zijn middel stelt: "Als hij hiervoor de kans had gekregen, dan had hij de verschillende medische attesten kunnen voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft zodat tegenpartij garanties had moeten vragen aan de Zweedse instanties."

3.3.2.7. In haar nota met opmerkingen reageert de verwerende partij als volgt op de aangevoerde schending van het recht om gehoord te worden zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest:

"Verzoeker kan tot slot niet voorhouden als zou hij niet gehoord zijn geweest, nu hij niet enkel in het kader van zijn asielaanvraag werd gehoord, doch ook op 15 februari 2017 een vragenlijst invulde.

Verzoeker haalt bovendien geen enkele argumentatie aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, O96/11 P, ^ punt 80). Verzoeker verwijst in dit kader andermaal naar zijn kwetsbaar profiel, terwijl dienaangaande zelf door de Raad reeds uitspraak werd gedaan,' zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden als zou verwerende partij hiervan niet op de

hoogte zijn. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verwerende partij rekening houdende met zijn problemen de nodige stappen onderneemt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er elementen zijn die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker die een theoretisch betoog voert omtrent de miskennen van zijn hoorrecht, slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd/ dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

3.3.2.8. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij dat verzoeker niet zou zijn gehoord, waardoor er dus geen schending zou kunnen worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest.

De verwerende partij verwijst in haar nota met betrekking tot het recht om gehoord te worden enerzijds naar het zogeheten ‘Dublin-interview’ van 29 juni 2016, terwijl dit bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd in het licht van de thans bestreden beslissing van 15 februari 2017. Bovendien kan uit de overwegingen van de beslissing niet worden afgeleid dat met de verklaringen die verzoeker destijds heeft afgelegd, rekening werd gehouden. Tevens blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift dat verzoeker ondertussen sinds oktober 2016 ook door een psychiater wordt opgevolgd (Verzoekschrift, bijlagen 11 en 12). Bijgevolg beschikte verzoeker op het ogenblik van de thans bestreden beslissing niet enkel over een getuigschrift van de psycholoog van Ulysse van 8 december 2016, maar ook over een verslag van dr. C. L. van 12 december 2016 waarin gewag wordt gemaakt van een medicamenteuze behandeling. Verzoeker kon dus wel degelijk relevante nieuwe informatie aanreiken betreffende zijn actuele psycho-medische toestand.

Anderzijds tracht de verwerende partij aan te tonen dat verzoeker wel degelijk zou zijn gehoord door te wijzen op de “*Questionnaire (English)*” in het administratief dossier van 15 februari 2017. Uit het administratief dossier en specifiek uit de gegevens die bij de handtekeningen worden vermeld, blijkt dat deze “*Questionnaire (English)*” slechts aan verzoeker werd voorgelegd ter gelegenheid van de betekening van de bestreden beslissing, enkele uren nadat de gemachtigde van de staatssecretaris deze had getroffen. Uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het HvJ vloeit echter voort dat artikel 41 van het Handvest het recht inhoudt om *voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit* door de bevoegde nationale autoriteit te worden gehoord. Het aan verzoeker voorleggen van een document nadat de bestreden beslissing werd genomen, kan bezwaarlijk volstaan om de miskennen van het recht om voorafgaandelijk gehoord te worden op te heffen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat voorafgaand aan het nemen van de nieuwe verwijderingsmaatregel de verzoekende partij zou zijn gehoord. Er is dus wel degelijk sprake van een miskennen van het recht om gehoord te worden uit artikel 41 van het Handvest. Of deze miskennen aanleiding geeft tot de schorsing van de bestreden beslissing, is echter afhankelijk van de vraag of de procedure een andere afloop had kunnen kennen indien verzoeker wél zou zijn gehoord.

3.3.2.9. Uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) kan op geen enkele manier worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel omwille van zijn psycho-medische problematiek of dat er een belangenafweging in die zin heeft plaatsgevonden. Daargelaten de vraag of verzoekers psychische problematiek op zich een overdracht aan de Zweedse autoriteiten in de weg zouden staan, dringt zich de vaststelling op dat het in elk geval niet onmogelijk of ondenkbaar is dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, onder andere omwille van de eventuele bijkomende garanties die aan de Zweedse autoriteiten gevraagd konden worden, waarvan verzoeker ook in zijn middel melding maakt.

3.3.2.10. De bestreden beslissing houdt een schending in van artikel 41 van het Handvest.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

Aangezien één van de aangevoerde middelonderdelen ernstig werd bevonden, is het niet noodzakelijk de overige aangevoerde schendingen in dit stadium van de procedure verder te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Aangezien de uitvoering van de bestreden beslissing evident synoniem staat voor moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoeker, nu dit zou impliceren dat hij naar Zweden zou worden verwijderd waar hij blootgesteld zou worden aan onmenselijke behandelingen zoals hierboven gepreciseerd word;

Dat een verwijdering naar Zweden van de heer A.(...) A.(...) in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat dergelijke situatie onaanvaardbaar is;

Het past dus de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met Oog op verwijdering te schorsen;

Dat het ook past om de Bijlage 13septies te schorsen;”

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 .§3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

*1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring**

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

in zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbètwestingen in de zaak 10.252/11de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, "zodat het volstaat daar naar te verwijzen" (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr-2479/001, 18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft/ lbd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat een uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij zal worden uitgewezen naar Zweden, waar hij blootgesteld zou worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Een verwijdering naar Zweden zou in strijd zin met artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds een beroep 'tot nietigverklaring instelde tegen de beslissing van 26 juli 2016 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarin werd geoordeeld dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Zweedse autoriteiten. De Raad verwierp voormeld beroep bij arrest nummer 179.354 van 14 december 2016 en weerhield geen schending van artikel 3 EVRM. Het voormeld arrest luidt als volgt;

"(...)"

Ook thans brengt geen concrete op hem betrokken feiten aan die aantonen dat hij bij een overdracht aan de Zweedse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een schending van- artikel 3 EVRM.

Verzoeker toont dan ook niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Reeds om die reden is de vordering onontvankelijk."

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker hoofdzakelijk verwijst naar de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en het risico op een onmenselijke behandeling in Zweden. De verwerende partij verwijst in dit verband naar het arrest van 14 december 2016 waarin de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM werd verworpen, maar zij toont niet aan dat met de inhoud van dit arrest of met de nieuwe medische informatie die sedertdien werd aangereikt rekening is gehouden bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.4.2.4. Aangezien gebleken is dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing in strijd met artikel 41 van het Handvest niet werd gehoord, kon er bij het nemen van de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met zijn (actuele) gezondheidstoestand en kan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten. Hierbij moet worden benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet verenigbaar is met een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen een evident nadeel uitmaakt zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN